

ἀλλ' ἴομεν, μὴ δηθὰ διατρίβωμεν ὁδοῖο.”

Ἦς ἄρα φωνήσασ' ἠγήσατο Παλλὰς Ἀθήνη 405
καρπαλίμως· ὁ δ' ἔπειτα μετ' ἔχνια βαῖνε θεοῖο.
αὐτὰρ ἐπεὶ ῥ' ἐπὶ νῆα κατήλυθον ἠδὲ θάλασσαν,
εὖρον ἔπειτ' ἐπὶ θινὶ κάρη κομόωντας ἐταίρους.
τοῖσι δὲ καὶ μετέειφ' ἱερὴ Ἴς Τηλεμάχοιο·

“Δεῦτε, φίλοι, ἦϊα φερώμεθα· πάντα γὰρ ἤδη 410
ἄθρο' ἐνὶ μεγάρῳ· μήτηρ δ' ἐμὴ οὐ τι πέπυσται,
οὐδ' ἄλλαι δμῳαί, μία δ' οἴη μῦθον ἄκουσεν.”

Ἦς ἄρα φωνήσας ἠγήσατο, τοὶ δ' ἄμ' ἔποντο.
οἱ δ' ἄρα πάντα φέροντες ἐϋσσέλμῳ ἐπὶ νηϊ 415
κάτθεσαν, ὡς ἐκέλευσεν Ὀδυσσεύος φίλος υἱός.

ἂν δ' ἄρα Τηλέμαχος νηὸς βαῖν', ἄρχε δ' Ἀθήνη,
νηϊ δ' ἐνὶ πρύμνῃ κατ' ἄρ' ἔζετο· ἄγχι δ' ἄρ' αὐτῆς
ἔζετο Τηλέμαχος· τοὶ δὲ πρυμνήσι' ἔλυσαν,
ἂν δὲ καὶ αὐτοὶ βάντες ἐπὶ κληῖσι καθίζον.

τοῖσιν δ' ἔκμενον οὔρον Ἴει γλαυκῶπις Ἀθήνη, 420
ἄκραῃ ζέφυρον, κελάδοντ' ἐπὶ οἴνοπα πόντον.

Τηλέμαχος δ' ἐτάροισιν ἐποτρύννας ἐκέλευσεν
ὄπλων ἄπτεσθαι· τοὶ δ' ὀτρύνοντος ἄκουσαν.
ἰστὸν δ' εἰλάτινον κοίλης ἔντοσθε μεσόδμης
στήσαν ἀείραντες, κατὰ δὲ προτόνοισιν ἔδησαν, 425

ἔλκον δ' ἰστία λευκὰ ἐϋστρέπτοισι βοεῦσιν.
ἔπρησεν δ' ἄνεμος μέσον ἰστίον, ἀμφὶ δὲ κῶμα
στείρη πορφύρεον μεγάλ' ἴαχε νηὸς ἰούσης·
ἠ δ' ἔθεεν κατὰ κῶμα διαπρήσσουσα κέλευθον.
δησάμενοι δ' ἄρα ὄπλα θοὴν ἀνὰ νῆα μέλαιναν 430

στήσαντο κρητῆρας ἐπιστεφείας οἴνοιο,
λεῖβον δ' ἀθανάτοισι θεοῖς αἰειγενέτησιν,
ἐκ πάντων δὲ μάλιστα Διὸς γλαυκῶπιδι κούρη,
παννυχίη μὲν ῥ' ἦ γε καὶ ἠῶ πείρε κέλευθον.

ἀλλὰ εμπρός, ἀς μὴ καθυστερούμε ἄλλο ἀπὸ το δρόμο μας.»

Ἔτσι ἀφοῦ εἶπε πήγαινε μπροστά ἡ Παλλὰς Ἀθήνη 405
με βήμα γρήγορο· κι ἐκεῖνος πίσω βιάδιζε στ' ἀχνάρια τῆς θεάς.
Ὅταν λοιπὸν κατέβηκαν στο πλοῖο καὶ στη θάλασσα,
βρήκαν ἀμέσως στὴν ακτὴ τοὺς πλούσιους στὴν κόμη σύντροφους.
Καὶ πρὸς αὐτοὺς λόγο ἀπηύθυνε ἡ ἱερὴ τοῦ Τηλεμάχου ορμὴ

«Εμπρός, φίλοι, ἀς μεταφέρομε ὅ,τι χρειάζεται· ἤδη τα πάντα 410
συγκεντρωμένα στο παλάτι· ἡ δε μητέρα μου δεν ξέρει τίποτε,
οὔτε καὶ δούλες ἄλλες, ἀλλὰ μιά μόνη γνωρίζει τὴν ἀπόφαση.»

Ἔτσι ἀφοῦ εἶπεν πήγαινε μπροστά, κι αὐτοὶ μαζί ἀκολουθοῦσαν.
Κι ἀφοῦ μετέφεραν τα πάντα, στο πλοῖο με το ἀνθεκτικὸ σκαρί 415
τα τοποθέτησαν, ὅπως ἐπρόσταξεν ὁ φίλος γιὸς τοῦ Ὀδυσσεά.

Ὁ δε Τηλέμαχος ἀνέβηκε στο πλοῖο, εἶχεν προηγηθεῖ ἡ Αθηνά,
στὴν πρύμνη ἐκεῖνη κάθισε τοῦ πλοίου, κοντὰ σ' αὐτὴν
κάθισε κι ὁ Τηλέμαχος· οἱ ἄλλοι τα παλαμάρια ἔλυσαν,
κι ἀφοῦ ἀνέβηκαν κι αὐτοὶ κάθισαν στους σκαρμούς.

Κι ἄνεμον οὐρίο σ' αὐτοὺς φουσοῦσε ἡ λαμπερόφθαλμη Ἀθήνη, 420
τὸν Ζέφυρο τὸν ἀπαλό, που θρόιζε στο σκοτεινὸ πέλαγος.

Ὁ δε Τηλέμαχος κουράγιο στους συντρόφους δίνοντας διέταξε
δουλειὰ νὰ πιάσουν στ' ἄρμενα· κι αὐτοὶ στὶς προσταγὲς υπάκουσαν.
Καὶ τὸν ελάτινον ἰστό στο κοῖλο μέσα τοῦ μεσοδοκοῦ
ἔστησαν ἀνυψώνοντας, γερά με τα σχοινιά τὸν ἔδεσαν, 425

κι ἀνοιξαν τα λευκὰ πανιά με τα καλοστριμμένα βοῖδόλoura.
Καὶ φούσκωσεν ὁ ἄνεμος τὸ κεντρικὸ πανί, καὶ στὴν καρίνα γύρω
το ἀφρισμένο κύμα πάφλαζε δυνατὰ καθὼς το πλοῖο προχωροῦσε.
Κι αὐτὸ στο κύμα πέταγε σε πέρας φέρονοντας τὸ δρόμο τοῦ.
Κι ἀφοῦ τα ἄρμενα ἔδεσαν στο γρήγορο, τὸ μελανὸ καράβι, 430

κρατῆρες ἔστησαν γεμάτους ὡς τα χεῖλη με κρασί,
καὶ στους ἀθανάτους θεοὺς τοὺς προσαίωνους ἔχυναν στάλες,
κι ἀπ' ὅλους μάλιστα στὴν κόρη τὴ γλαυκῶπιδα τοῦ Δία.
Ὀλονυχτίς λοιπὸν καὶ τὴν αυγὴ ἐκεῖνο ἔτρεχε στο δρόμο τοῦ.